

[Maigaard.]

kes så skarpt op, at de bliver for eller imod, at man skal undervise i en eller anden form for religion. Jeg har undervist i religion og i kristendomskundskab og jeg synes i og for sig, at det kan drives som et godt fag, men jeg vil gøre indsigelse, hvis kristendoms-kommissionens betænkning skal være den normgivende. Det kan ikke være rigtigt. Her vil jeg gerne pege på to ting, som efter min mening er meget beklagelige. For det første siger man, at den er ikke forkyndende, og der står så en guddommelig note i betænkningen, hvor man forklarer, hvordan man kan lave ikke-forkyndende undervisning om noget, der er forkyndende, en note, der utvivlsomt vil indskrive sig berømmelse i historien som den første fodnote i det kommunistiske manifest, dér hvor Engels korrigerer indledningen. Men hvis man går over til at kigge på læseplanerne og på salmeuddragene, og hvad der ellers er, så er læseplanerne og salmeuddragene og alt det andet konstrueret ud fra en forudsætning om, at det her gælder om at sikre barnetroen. Enhver kan gå de forskellige muligheder igennem og se, at det er rigtigt, hvad jeg siger. Så siger man: ja men det er ikke forkyndende. Ja men man præger elever med alt det stof, man præsenterer for dem. At præsentere elever for en eller anden form for problemstilling betyder at præge dem, og man kan ikke smutte udenom ved at sige, at man ikke forkynder, for man præger, når man kommer med en problemstilling. Det er det ene.

Det andet er, at kristendomskommissionen måske er den mest retarderede pædagogiske gruppe, der har udtrykt sig på skrift i mange år. Gruppen er manifest stoforienteret, den afviser andre problemstillinger, den diskuterer frem og tilbage: hvordan skal vi forholde os, vi er stoforienteret. Gruppen afviser udtrykkelig integration. Det er sikkert sidste gang, det sker i historien, men det er meget, meget spændende at læse. Endelig siger man, at det er et mål for kristendomsundervisningen, at børnene skal lære videnskabelig metode, man skal tilnærme sig universitetsfaget. Det kalder jeg kitsch, så det klodser. Det er virkelig spændende aftenlæsning, inden man går i seng, jeg vil anbefale alle at læse det, det er et

helt særpræget pædagogisk værk, der foreligger her. Det kan ikke danne baggrund. Det morsomme er også, at man i kommissionen er klar over, at øksen ligger ved træets fod. Det går igen i hele arbejdet, og det siges også mange gange, at det kniber med at få de unge lærere til at tage faget. Der gengives nogle redegørelser fra forskellige seminarier, hvor man har undersøgt det, og man diskuterer også frem og tilbage, om timerne nu bliver brugt til kristendomsundervisning. Og det præger jo skriften, altså kommissionens og da også os, der kender det, at det bliver timerne ikke. Derfor synes jeg nok, at hvis sagen skal lægges op, sådan som kommissionen gør det, så stamper man for det første mod brodden, fordi udviklingen vil en anden vej, og dernæst lægger man til politisk strid, for det kan ikke være rimeligt at gøre undervisning af den art obligatorisk. Man var nok bedst tjent med, at det var et tilvalgsfag, hvis det skal køre, som kommissionen lægger det op.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Ordførerindlæggene her i anden omgang giver mig kun anledning til meget få bemærkninger. Hr. Flemming Jensen fremhævede, at prøver og måske i særlig grad karakterer kunne have en vis motivationskraft i det daglige arbejde. Det tror jeg da ikke at nogen vil bestride, men jeg synes ikke, det er noget godt argument for prøver og karakterer, for jeg synes ikke, det er nogen særlig værdifuld faktor til motivering af eleverne. Man kunne vel også befrygte, at prøver og karakterer derigennem blev en sovepude for skolen, således at man undlod, i kraft af at man havde disse nemme redskaber, at finde andre veje til at interessere eleverne for stoffet i tilstrækkelig grad.

Hr. Flemming Jensen harcelerede lidt over, at jeg havde brugt udtrykket enighed. Nu mener jeg, at jeg havde et tillægsord af en vis betydning foran, men jeg erkender da gerne, at jeg nødig forlods ville udelukke det konservative folkeparti fra en forhandlingsmulighed, og jeg håber da meget, at hr. Flemming Jensens udtalelser her i anden omgang ikke skulle forstås som et diskret vink om, at vi ikke skulle gøre os nogen som helst ulejlighed for at få det konservative folkeparti medinddraget i forhandlingerne